

strafs skal begynde med at forrente Kapitalen, kunne vi være sikre paa, at det kun bliver en lille Hjælp, han faar. Mener man, at Samfundet har en Opgave her, maa man derfor afse en Del af den Kapital, der skal bruges, rentefrit i nogle Aar. Ellers bliver dette ikke en Hjælp af nogen Betydning. Saa vilde disse Folk komme til at sidde saaledes i det, at det vil blive yderst sjældent og kræve et overordentligt Maal af Dygtighed virkelig at faa noget ud af en saadan Jordlod. Og saa til de øvrige Paragraffer er der gjort Bemærkninger, og jeg skal ikke opholde mig videre derved. Skulde jeg give et Resumé af, hvad jeg gerne vilde gøre mig til Talsmand for, bliver det dette, at vi søge at faa mange Hænder, som muligt i Arbejde i det produktive Landbrug derved, at vi hjælpe dem, der ingen Kapital have, til at komme i Besiddelse af et saadant Landbrug, der tilnærmelsesvis er i Stand til med almindelig Dygtighed at forrente den Kapital, der er sat deri. Hvad enten vi nu skulle sætte hele Gælden deri som Statslaan eller kun en Del af den, maa Laantagerne i alle Tilfælde have en Del af denne Kapital rentefrit i nogle Aar, saa at de kunne faa den God, der er ude af Drift, sat i Stil; thi saa først kunne de svare Renter fuldt ud og dog faa noget Udbytte. Jeg kan for øvrigt ganske tiltræde de Ytringer, der kaldt fra det ærede Medlem for Bælum og som gik ud paa, at vi maatte være fornøjede med smaa Skridt. Jeg vil blot have smaa Skridt forstaaet saaledes, at det ikke skal være smaa Skridt i den Forstand, at vi lade os nøje med nogle Husmandslodder, som vi ikke tiltro nogen Fremtid, men derimod saaledes, at vi ikke begynde med for mange, men at de som vi oprette, virkelig blive Husmandslodder, som vi kunne faa Folk til at bebo, og som de kunne være tjente med at bebo. Vi maa ikke lave Husmandslodder, som vi ikke kunne faa Folk til at bebo; thi derved ville vi staae Sagen i Fremtiden. Naar det ærede Medlem for Bælum brugte Sammenligningen om ikke at slaa større Brød op, end man kan bage, kan jeg for saa vidt tiltræde dette; men jeg vilde ogsaa der gerne have Lov til at sige, at, dersom Brødene skulle være saa smaa, at det alene bliver Stumper, er det for mig grumme lidt tiltrækkende; det vil knibe med at faa den Slags Brød ned.

Sarald Jensen: Det ærede Medlem for Bælum slog Kammer-tonen an, den Gang han lagde for ved Behandlingen af denne Sag, idet han udtalte, at det, der var vor Hovedopgave, var at være nøjsomme, at

være bestedne i vore Fordringer og endelig ikke at stille for store Krav. Da jeg i Mandags Formiddag henvendte mig til Formanden for at begære Ordet, erfarede jeg, at der allerede var indtegnet 6—7 Talere, og siden hen, da jeg i Mandags Middag saa paa Talerlisten, saa jeg, at det væsentlig var Medlemmer af eet Parti, der havde bedt om Ordet, at de alle tilhørte det store Flertalsparti her i Tinget, Venstre-reform-partiet. Jeg kan ikke sige andet, end at der næst efter Forbavelse derover ogsaa fremkom en Jølelse af Glæde hos mig over, at det var Tilfældet, thi jeg troede, at dette Parti vilde gribe Lejligheden til at udtrykke sin Harm og Indignation over det Produkt, som er lagt frem paa Tingets Bord. Her blev jeg imidlertid stuppet, idet tværtimod den ene Taler efter den anden stod frem og sluttede sig til det ærede Medlem fra Bælum i den Betragtning, at man endelig skulde være besteden, endelig være nøjsom, endelig ikke slaa store Brød op og i det hele vogte sig for at slaa Slag i Luften. Ja, jeg tilhører et Parti, som aldrig har været bange for at stille Kravene frem i den Størrelse, det har troet, de rettelig burde have, og vi have ogsaa vist, tror jeg at turde sige, at vi heller ikke have været bange for at tage imod de smaa Fremskridt, naar disse smaa Fremskridt gik i den Retning, vi have fundet at være den rigtige. I saa Fald have vi ikke været bange for at gaa med Dertil som en lille Afbetaling paa den store Gæld, der tilkommer det store arbejdende Folk. Men jeg siger for mit Bedkommende, at jeg ser saaledes paa Sagen, at naar man stiller sig op og i Forvejen siger, at man vil være besteden og nøjsom, at man vil nøjes med alt, hvad der bydes, med saa lidt som muligt eller slet intet, og bukker og siger Tak alligevel, saa tror jeg, at man driver Bestedenheden vel vidt, og det er slet her. Naar Ministeren lægger et Lovforslag paa Bordet, som maa stiges at pege i en helt anden Retning end den, Titlen antyder, et Lovforslag, hvis Titel angiver, at det skal være til Hjælp for Landarbejderne, og som bagefter viser sig at være til Hjælp for Arbejdsgiverne paa Landet og ikke for Landarbejderne, saa tror jeg, at man er for besteden, naar man takker og ydmygt siger, at man hellere maa tage dette lille Fremskridt, som i Virkeligheden ikke er noget Fremskridt. Da det ærede Medlem for Bælum havde indledet med de nævnte Betragtninger og paa den Maade havde betegnet sit fredelige, sit stiftelige Sindelag, gik han over i en anden Tone, saa gik han over til at kritisere Lovforslaget, men han havde altsaa i Forvejen ved de Udtalelser, han var